

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: apl. sędz. N. P.

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 r.

sprawy R. M.

obwinionego z art. 92 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 1 lipca 2015 r. sygn. akt II W 230/15

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 100 zł.

SSO Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Chodzieży uznał obwinionego R. M. za winnego tego, że w dniu 24.09.2014 r. podczas kontroli drogowej ujawniono, iż obwiniony będąc osobą zarządzającą w firmie Zakład Produkcyjno-Usługowo handlowy R. M. z siedzibą pod adresem: (...)-(...) M., (...), pełniąc obowiązki służbowe w siedzibie ww. przedsiębiorcy, dopuścił do wykonywania przewozu drogowego przez kierowcę M. S. (1) pojazdem o nr rej. (...), nie wyposażając kierowcy w inny dokument, o którym mowa w art. 87, tj. zaświadczenia o działalności kierowcy za okres: od 27.08 – 21.09.2014 r., podczas gdy powinien był wyposażyć kierowcę w wymagane dokumenty tj. o wykroczenie z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z lp. 1.3. załącznika nr 2 załącznika do ww. ustawy i za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 zł oraz obciążył kosztami sądowymi.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obwiniony zaskarżając go w całości na swoją korzyść, zarzucając mu naruszenie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k., to jest obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z a lp. 1.3. załącznika nr 2 ww. ustawy poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz pominięcie części materiału dowodowego oraz przedłużenie postępowania poprzez zobowiązanie do dostarczenia rzeczzonego zaświadczenia, które nie zostało wzięte pod uwagę podczas wdawania wyroku.

Apelujący wskazał, iż M. S. (2) był zatrudniony w jego przedsiębiorstwie od dnia 22 września 2014 r. co spowodowało, iż posiadał on wymagane prawem tarczki wsteczne za okres od dnia zatrudnienia do dnia kontroli. Jednocześnie obwiniony podkreślił, iż jako osoba niezatrudniająca kierowcy w pozostałym, kontrolowanym okresie nie miał on obowiązku wyposażenia kierowcy w zaświadczenie o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie pracy

kierowców. Obwiniony podkreślał nadto, iż zaświadczenie to znajdowało się w siedzibie prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa i mogło zostać okazane organowi kontroli na jego żądanie, które jednak nie nastąpiło. Zdaniem obwinionego wypełnił on swoje obowiązki, gdyż w dniu zawierania umowy z M. S. (2) przedstawiciel przedsiębiorstwa wyposażył go w zaświadczenie, z którego wynikało, iż nie posiadał on 28 tarczki wstecznych z uwagi na brak zatrudnienia w tym okresie. Ponadto obwiniony oddał pod kontrolę sądu odwoławczego czasookres za jaki przeprowadzona została kontrola wskazując, iż funkcjonariusze kontroli przekroczyli 28 dniowy okres kontroli przewidziany przepisami prawa. Zdaniem obwinionego sąd oparł nadto swoje rozstrzygnięcie na niepełnym materiale dowodowym gdyż nie uwzględnił zaświadczenia, jakie znajdowało się w jego przedsiębiorstwie w dniu kontroli, do którego dostarczenia zobowiązał obwinionego, czym jednocześnie doprowadził do przedłużenia postępowania w sprawie.

Obwiniony wywodząc wskazane powyżej zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się niezasadna.

Podążając za kolejnością przedstawianych przez skarżącego zarzutów podkreślić należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek powodów do uznania, że obwiniony swym zachowaniem nie wypełnił znamion wykroczenia z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy o transporcie drogowym w zw. z lp. 1.3 załącznika do ww. ustawy. W celu przedstawienia prawidłowości rozumowania Sądu Rejonowego i tym samym zasadności wydanego przez sąd wyroku niezbędnym jest jednak skrótowe zobrazowanie przepisów, które znalazły zastosowanie przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 92 ust. 3 ustawy o transporcie drogowym odpowiedzialności podlega osoba zarządzająca przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego albo dopuściła, chociażby nieumyślnie, do powstania takich naruszeń. W realiach niniejszej sprawy przepis ten skorelować należy z regulacją art. 87 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, która wskazuje, że podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, kartę kierowcy, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców. Z kolei z treści art. 31 pkt 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców wynika, że przedsiębiorca wykonujący przewóz drogowy jest obowiązany wystawić kierowcy wykonującemu przewóz drogowy zatrudnionemu u tego przedsiębiorcy zaświadczenie, w przypadku, gdy kierowca miał czas wolny od pracy, a kierowca wskazane zaświadczenie podpisuje. Zaświadczenie wydane w trybie art. 31 ust. 1 ustawy z 2004 r. o czasie pracy kierowców ma uzupełnić niepełną informację wynikającą z wykresówek, które zostaną okazane przez kierowcę podczas kontroli. Zaświadczenie to ma na celu wyjaśnić przyczynę i usprawiedliwić fakt nieposiadania przez kontrolowanego kierowcę wykresówek (II SA/GI 41/12 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.z dnia 15 marca 2012 r., LEX nr 1138420). Zgodnie natomiast z treścią art. 26 Rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 kierowca obowiązany jest (dniu 1 stycznia 2008 r.) do posiadania wykresówek za bieżący dzień i poprzednie 28 dni. Nieposiadanie ww. tarczki wstecznych zastąpione może jednak zostać przedmiotowym zaświadczeniem. Z powyższego przepisu wspólnotowego jednoznacznie wynika, iż co do zasady każdy kierowca prowadzący pojazd niezwolniony z obowiązku posiadania urządzenia rejestrującego, zobowiązany jest na każde żądanie funkcjonariusza służ kontrolnych okazać wykresówki za bieżący dzień i za poprzednie 28 dni. Niemniej ustawodawca wspólnotowy, przewidując praktyczną możliwość zajścia takich sytuacji, w których kierowca wykonujący przewozy nie posiada wykresówek z przyczyn usprawiedliwionych,

pozostawił ustawodawstwu poszczególnych krajów członkowskich kwestię szczegółowego uregulowania sposobów wykazywania i usprawiedliwiania takich okoliczności w toku kontroli. Należy nadto zwrócić uwagę, iż z uwagi na zmiany przepisów wskazanych powyżej rozporządzeń unijnym treść zaświadczenia, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie pracy ewoluowała. Ostatecznie treść tego zaświadczenia, na dzień przeprowadzenia kontroli wymagała od pracodawcy usprawiedliwienie nieposiadania przez kierowcę tarczki wstecznej za 28 dni poprzedzających kontrolę również w przypadku, gdy kierowca w tym czasie miał czas wolny od pracy lub odpoczywał.

Przenosząc powyższe regulacje na stan faktyczny niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż obwiniony, jako właściciel, a zarazem osoba zarządzająca firmą Zakład Produkcyjno Usługowo- Handlowy (...) obowiązany był wyposażyć M. S. (1) w zaświadczenie, o jakim mowa w art. 31 ustawy o czasie pracy kierowców. Z niekwestionowanego w tym zakresie stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika, że podczas kontroli drogowej w dniu 24 września 2014 r. M. S. (1) nie posiadał wymaganych prawem tarczki wstecznej (wykresówek) za poprzednie 28 dni licząc od dnia kontroli. Tym samym winien on zostać wyposażony przez swojego pracodawcę w odpowiednie zaświadczenie przedstawiające przyczyny braku czynności zawodowej kierowcy w tym okresie. Poprzez "wskazanie przyczyny" należy rozumieć podanie czy też wyjaśnienie przyczyny nieposiadania przez kontrolowanego kierowcę wymaganych wykresówek za konkretne dni. Tak więc zaświadczenie wydane w trybie art. 31 ust. 1 **ma uzupełnić niepełną informację wynikającą z wykresówek, które zostaną okazane przez kierowcę podczas kontroli.** Z kolei z ust. 2 tego przepisu wynika obowiązek przedsiębiorcy jako pracodawcy do wystawienia i wręczenia kierowcy tego zaświadczenia **przed rozpoczęciem przez niego przewozu drogowego** (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie II SA/Gl 41/12Z). Tylko bowiem w taki sposób możliwe jest sprawdzenie przez funkcjonariuszy kontroli drogowej, czy przestrzegane są przepisy o czasie pracy. Dokonana kontrola wykazała jednak, że M. S. (1) nie posiadał przy sobie ww. zaświadczenia, co jednocześnie doprowadziło do postawienia obwinionemu zarzutu naruszenia przepisów transportu drogowego poprzez zaniechanie wyposażenia swojego pracownika w wymagane prawem dokumenty.

Od powyższego obowiązku, wbrew twierdzeniom skarżącego nie zwalnia pracodawcy fakt, iż kontrolowany kierowca nie był zatrudniony w prowadzonych przez niego przedsiębiorstwie przez cały, 28-dniowy okres poprzedzający kontrolę. Faktem jest, że M. S. (1) zatrudniony został w przedsiębiorstwie skarżącego od dnia 22 września 2014 r. Z tego też względu, w trakcie kontroli w dniu 24 września 2014 r. kierowca posiadał wykresówki jedynie za dni 22, 23 oraz 24 września 2014 r. Zgodnie z przytoczonymi powyżej regulacjami M. S. (1) za pozostały okres 26 dni poprzedzających dzień kontroli powinien posiadać wystawione przez pracodawcę zaświadczenie wskazujące przyczyny braku odpowiednich zapisów przewozowych. Jako słuszny uznać należy pogląd przedstawiony w orzecznictwie, zgodnie, z którym pracodawca przed zawarciem umowy o pracę z pracownikiem - kierowcą powinien odebrać od niego oświadczenie, co do formy i charakteru zatrudnienia w okresie poprzedzającym. Zaświadczenie, o którym mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z 2004 r. o czasie pracy kierowców, może być wystawione w oparciu o to oświadczenie. Brak jest podstaw do przyjęcia, że dane zawarte w zaświadczeniu z art. 31 ust. 1 powyższej ustawy nie może opierać się na oświadczeniu kierowcy (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie II SA/Gl 41/12Z). Wydanie zaświadczenia ma zagwarantować przestrzeganie obowiązujących w ustawodawstwie unijnym, a więc wiążących również podmiot wykonujący przewozy na terenie Polski, norm określających czas pracy kierowców, okresy postojów i wypoczynku, a równocześnie zapewnić możliwość skontrolowania przestrzegania tych norm. W każdym przypadku kiedy kierowca nie pracował, ustawa wymaga przedłożenia stosownego zaświadczenia potwierdzającego fakt i powody nieprowadzenia pojazdu. Z tego też względu nie można przyjąć, iż wydanie wskazanego zaświadczenia nastąpić może w jakimkolwiek innym terminie niż przed rozpoczęciem wykonywania przewozu przez pracownika. W sytuacji, gdy chodzi o nowego pracownika, pracodawca obowiązany jest zatem do wydania zaświadczenia dokumentującego nieprowadzenie pojazdu przez pracownika ze wskazaniem jej przyczyny opierając się na złożonym przez tego kierowcę oświadczeniu. Z treści art. 31 ust. 3 ustawy o czasie pracy kierowców wynika nadto, iż kierowca winien jest wskazać oświadczenie podpisać. W myśl art. 87 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, kartę kierowcy, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju,

obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców. Oznacza to, że na pracodawcy spoczywa obowiązek wyposażenia każdego kierowcy w ww. zaświadczenie przed momentem rozpoczęcia wykonywania przez niego zadania przewozowego. Odmienne rozumienie wskazanej regulacji powodowałoby całkowite wyjęcie spod jej dyrektyw osób, które rozpoczęły pracę u nowego przedsiębiorcy, co sprzeciwiloby by się idei kontrolowania czasu pracy wszystkich kierowców wykonujących zadania objęte przepisami prawa o transporcie drogowym.

Skarżący znajduje się nadto w błędzie twierdząc, iż nie powinien on ponosić odpowiedzialności z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy o transporcie drogowym, gdyż nie miał on fizycznej możliwości wyposażenia M. S. (3) w zaświadczenie, o jakim mowa a art. 31 ust. 1 ustawie o czasie pracy kierowców. Należy zauważyć, iż umowę o pracę z M. S. (3) zawarł przedstawiciel przedsiębiorstwa- (...). Przedstawiciel pomimo odebrania od M. S. (2) oświadczenia o przyczynach nieprowadzenia pojazdu nie wystawił dla niego stosowanego zaświadczenia dokumentującego te przyczyny i nie wyposażył w nie zatrudnianego kierowcy. Uznać należy, iż to obwiniony, jako osoba zarządzająca transportem w przedmiotowym przedsiębiorstwie nie dopełniła należyte swoich obowiązków i nie dopilnowała, aby zatrudniana osoba rozpoczęła transport drogowy w sposób przepisany prawem, a mianowicie posiadała wymagane ku temu dokumenty. Nie ma przy tym żadnego znaczenia fakt, iż kierowca zatrudniony został w przedsiębiorstwie obwinionego w dniu 22 września 2014 r. a zatem dwa dni przez dokonaną kontrolą. Jak wskazano już pokryte we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia, obowiązek wystawienia przez pracodawcę zaświadczenia, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców nie odnosi się, bowiem jedynie do osób, które były zatrudnione w danym podmiocie w czasie 28 dni poprzedzających dzień kontroli, ale również w stosunku do pracowników zatrudnionych przez pracodawcę w trakcie trwania wskazanego okresu. Za takim rozumieniem art. 31 ust. 1 tej ustawy przemawia także pośrednio treść jej art. 24 pkt 2. Stanowi on, że pracodawca jest obowiązany uzyskać od kierowcy oświadczenie na piśmie o wymiarze zatrudnienia albo o niepozostawaniu w zatrudnieniu u innego pracodawcy. Jak podkreśla się w doktrynie, pracodawca może żądać takiego oświadczenia przed nawiązaniem umowy o pracę, pomimo że w ustawie nie sprecyzowano kiedy może to uczynić i czy może żądać tego od kandydata na pracownika. Podkreśla się także, że oświadczenie to powinno zawierać informację o dodatkowym zatrudnieniu nie tylko na stanowisku kierowcy, ale także na każdym innym (zob: M.B. Rycak, Ustawa o czasie pracy kierowców. Komentarz, Oficyna 2009, komentarz do art. 24 ustawy)

Skarżący w złożonym środku odwoławczym wskazał, iż późniejsze doręczenie zaświadczenia, o którym mowa w art. 31 ust. 2 ustawy z 2004 r. o czasie pracy kierowców jest wyłącznie możliwe do uwzględnienia, gdy nieprowadzenie pojazdu miało miejsce w trakcie danego zadania przewozowego. Dane zadanie przewozowe jest tym, które jest realizowane w trakcie kontroli drogowej. Kierowca jest wówczas poza siedzibą firmy i podczas kontroli drogowej następującej po dniu lub dniach nieprowadzenia pojazdu nie może okazać takiego zaświadczenia, bo to zadanie realizowane było poza siedzibą firmy i nie zostało zakończone. (Wyrok WSA z dnia 10 listopada 2011 r. w sprawie III SA/Łd 863/11). Należy jednak zauważyć, iż obecne brzmienie przepisu art. 31 ust. 2 ustawy o czasie pracy kierowców różni się od regulacji obowiązującej w czasie wydawania przedmiotowego orzeczenia sądu wojewódzkiego. Z wcześniejszego brzmienia tego przepisu wynikało, że zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, pracodawca wystawia i wręcza kierowcy przed rozpoczęciem przez kierowcę przewozu drogowego. **W przypadku gdy kierowca w określonych dniach nie prowadził pojazdu w trakcie wykonywania danego zadania przewozowego, pracodawca niezwłocznie wystawia i przekazuje zaświadczenie na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzenia kontroli.** Niemniej jednak odnosząc się do zarzutu skarżącego zauważyć należy, iż za sytuację mającą miejsce w trakcie wykonywania danego zadania przewozowego uznawano jedynie sytuację nieprowadzenia pojazdu, o której pracodawca dowiaduje się już w trakcie realizacji danego zadania przewozowego. Innymi słowy, o tej przerwie w czasie pracy pracodawca **nie wiedział przed wyjazdem kierowcy.** Z powodu zmiany regulacji ustawowej w tym zakresie dalsze rozważania dotyczące konwalidacji braku wyposażenia kierowcy w ww. zaświadczenie uznać należy za zbędne i nie mające wpływu na wydane w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie.

Nie ma nadto znaczenia podnoszona przez obwinionego okoliczność, iż przedmiotowe zaświadczenie zostało wystawione przez pracodawcę przed momentem wykonywania przez kierowcę zadania przewozowego jednak z uwagi na wykonywanie przez niego transportu w innej miejscowości niż siedziba przedsiębiorcy nie miał on fizycznej możliwości wyposażenia kierowcy w tenże dokument. Sąd odwoławczy w pełni popiera ustalenia sądu I instancji w zakresie, w jakim wskazuje on, że odpowiednie oświadczenie od kierowcy podczas zawierania umowy o pracę, wydanie zaświadczenia o odpowiedniej treści oraz wyposażenie pracownika w tenże dokument mogło zostać dokonane przez przedstawiciela zawierającego z nim umowę, a mianowicie przez T. N.. Jak wskazuje sam skarżący przedstawiciel przedsiębiorstwa wystawił dla M. S. (1) zaświadczenie, z którego wynikało, że kierowca nie posiada 28 tarczek wstecznych, ponieważ umowa o pracę zawarta została dopiero w dniu 22 września 2014 r. Zaświadczenie to w żadnej mierze nie spełnia jednak wymogów wskazanych w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców. W niniejszej sprawie nie było przeszkód, aby przedstawiciel przedsiębiorstwa wyposażył kierowcę w dokument o treści przepisanej przepisami prawa, skoro posiadał on informację od M. S. (1) o niewykonywaniu pracy w tym okresie i przyczyny takiego stanu rzeczy. Fakt wydania zaświadczenia o braku zatrudnienia kierowcy do dnia 22 września 2014 r. w żaden sposób nie może usprawiedliwiać braku koniecznego w tej sytuacji zaświadczenia, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców. Profesjonalny podmiot, jakim jest przedsiębiorca trudniący się wykonywaniem transportu drogowego winien znać regulacje ustawowe dotyczące wymogów związanych z wykonywaniem przewozów i wyposażać swoich pracowników we wszystkie niezbędne dokumenty. Nie można zasłaniać się od odpowiedzialności związanej z nieprzebraniem tychże wytycznych poprzez wydawanie na rzecz swoich pracowników dokumentów i zaświadczeń o treści i formie niezgodnej z zapisami ustawowymi.

Z tego też względu należy podkreślić, iż sam fakt udokumentowania przez obwinionego, że w czasie przeprowadzenia kontroli drogowej dysponował on zaświadczeniem, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o czasie kierowców, które znajdowało się w siedzibie jego przedsiębiorstwa w żaden sposób nie zwalnia go z odpowiedzialności za niewyposażenie pracownika w tenże dokument i narażenie go na negatywne skutki przeprowadzonej kontroli drogowej. Jak słusznie wskazał, zatem sąd rejonowy dostarczenie przez obwinionego wskazanego zaświadczenia nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie sądu w zakresie winy i sprawstwa obwinionego w niniejszej sprawie. Z tego też względu za całkowicie niezrozumiałe uznaje zarzut obwinionego związany z przedłużaniem postępowania, który przejawiać miał się w wymaganiu dostarczenia ww. zaświadczenia przez sąd i wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie bez uzyskania tego dokumentu. Obwiniony z jednej strony zarzuca, bowiem sądowi nieuwzględnienie przedłożonego przez niego zaświadczenia, gdy z drugiej strony czyni mu zarzut związany ze zobowiązaniem go do nadesłania odpisu tego dokumentu. Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy wynika nadto, iż obwiniony nie uczynił zadość swojemu zobowiązaniu i dostarczył odpis ww. zaświadczenia dopiero o godzinie 8.40, gdy z treści postanowienia sądu wynikało, że termin do jego dostarczenia upływa w dniu 1 lipca 2015 r. o godz. 8.30. Należy podkreślić, iż dysponowanie przez sąd I instancji w czasie wyrokowania przedmiotowym zaświadczeniem w świetle wskazanych powyżej przepisów nie uchroniłoby obwinionego od poniesienia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy o transporcie drogowym, a jedynie mogłoby wpłynąć na wymiar orzeczonej przez sąd kary. Oceny tychże okoliczności władny był dokonać sąd przed wydaniem orzeczenia w sprawie. Uznanie przez sąd, iż zaświadczenie to nie wpłynęłoby jednak na wymiar orzeczonej względem obwinionego kary jest uprawnieniem sądu korzystającym z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z tym dokumentem i skonfrontowaniem tego faktu z wysokością orzeczonej kary grzywny, uznał że orzeczona kara nie nosi cech kary rażąco surowej i złożenie tego dokumentu, nie mogło wpłynąć za obniżeniem wysokości orzeczonej kary.

Na koniec odnieść należy się do zarzutu obwinionego związanego z przekroczeniem przez organ kontrolujący dopuszczalnego okresu kontroli, a mianowicie skontrolowaniu braku aktywności zawodowej kierowcy za więcej niż 28 dni poprzedzających dzień kontroli. Jak wskazał obwiniony funkcjonariusze kontroli mogli skontrolować 28 dni pracy kierowcy, a więc okres od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia 24 września 2014 r., a nie za 29 dni przypadających w okresie od 27 sierpnia 2014 r. do 24 września 2014 r. Zgodnie z treścią art. 26 Rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących

się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 organ kontrolny władny jest do skontrolowania posiadania przez kierowcę wszelkich zapisy odręczne i wydruki sporządzone w ciągu bieżącego tygodnia oraz poprzednich 28 dni zgodnie z wymaganiami niniejszego rozporządzenia. Z prostego zabiegu matematycznego wynika zatem, iż funkcjonariusze przeprowadzili kontrolę czasookresu do jakiego byli oni uprawnieni w myśl ww. rozporządzenia. Do 28 dni poprzedzających kontrolę nie wlicza się, bowiem dnia, w którym kontrola została przeprowadzona.

Uznając zatem niezasadność wszystkich wywiedzionych przez obwinionego zarzutów Sąd II Instancji utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych Sąd Odwoławczy orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie przepisów tam wskazanych.

SSO Leszek Matuszewski